

Şairliğin Şiari Hazan Makamı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Eylül 2019

Buluta yakın bir sihirli d/okunuş, ölümün seyredildiği saçlarına rüzgârın ninniler armağan ettiği.

Közündeki renklerin coşkusuna nail sırdaş şiirler ve göğün de temennisi iken her yaş yüklü seyrelti.

Zamanın nutku tutuldu ve saatler boykot etti mevsimi, dik yokuşlu vazgeçişlerime bir yenisi eklendi ve d/okuduğum desenlerinde yanık türkülerin mecazi bir firarı tetikledi içimdeki devasa yakarış.

Akamadığım kadar doluyum.

Dolmadığım kadar da boşluğun hicvine tanıklık ettiğim ve perimin sükûnuna hayranım: ben ki her asi baş kaldırışında sudan sebeplerle ölmeyi kolaylıkla dilediğim mavi ve asi rüzgârın kâkülüyüm her sedada bir sanıyı yolcu eden ve her efkârda yürekte biten bir ot gibi belki de semazen bir yakarış benimki Hakkın nezdinde var oluşun da açılımı uykularımın b/ölünüp gözlerimi seslere açtığım oysaki ev de evren de bomboş ve köpüren sözcükler atlas yüreğime nazenin dalgalar sunuyor.

Bir manivela öykünmekse sevdaya.

Bir yakarış adeta şiirlerin asla yosun tutmasına izin vermediğim ve her yeni güne şiirle karşılamak adına masanın başında yetim bir firarı dillendirip aslında Hakkın rahmetine kavuşma isteğim elbette asılı kaldığım o ipin ucu da çoktan kaçmışken.

Bilinmez tetikliyor bunca hüznü ve ben şapka çıkarıyorum her yenilgime ve ne zamanki iblisin ateş saçan gözleri düşse usuma sabrımı yüklenip daha çok sevmeye ant içiyorum süre gelen bir sorumluluk elbette göğün de temennisi saklı tuttuğum mavi'den üreyen bir nedamet.

Farklılığın bir koz değil de bir k/öz olduğu.

Yarım ağız sevdiklerini s/avunan her gölgede biliyorum ki; inanç ve söylemlerinde asla samimi değil.

Köpüklerden kendime yaptığım bir mabet ve kalemin dokunuşu ile pencereler inşa ettiğim bir de tek kapısı olan ne de olsa girip çıkmak istemiyorum ben bu kalem-evinden.

Duvarlarda dizeler asılı.

Diz dizeyim inancıyla çıktığım bu yolda, bir düş'ü kundaklayan sefil varlıklarına acımasız insanların her

ses çıkaramadığımda biliyorum ki içimdeki bu yazma dürtüsü ile üstün geleceğim bunca zulme.

Ektiğim her duygu illa ki sağanağın rahmetine muhtaç tıpkı benliğimin ihtiyaç duyduğu ve her matemde daha çok sarılıyorum ve ar bildiğim gölgeme bile meczup bir dille sahip çıkıyorum: o kalem-evimde satırlar benim döşeğim; dizeleri sıraladığım şiirler ise sandalyem, koltuğum.

Şiir sever yürekleri davet ettiğimde illa ki icabet edip bu gönülden gelen davete asla yalnız bırakmıyorlar mahzun, yaralı şiirlerimi.

Bazen bir vecize içimdeki hüznü dahi istismar eden ve yalın olmayı sevsem de bunca kinaye içimi burkuyor.

Sözcükler illa ki yastığım ve ışığı da asla kapatmadığım ne de olsa yüreğimin farları ile kalemin o mucizevî birlikteliğine illa ki Tanrı sahip çıkıyor.

Mevsimin özründe saklı iken acılar aslında bin bir yeis ile mevsimsiz kala kaldığım bu serin Eylül akşamında, daha dün evime konuk ettiğim güneşin nereye kaybolduğunu soruyorum yağmur bulutlarına ve ahmakıslatan rahmeti yine bizzat giyiniyorum ne de olsa yüreği ısıtan da ıslatan da illa ki hazan yapraklarına bezediğim duygularım ve sahipsizliğimle sahipleniyorum her duyguyu ve her düşün yaprağı.

Solumun mizacında yatan bir damla niyaz ki içine dünyaları sığdıran.

Sağımdaki sarkıttan damlayan buzun yanan ferri yine buzu da eriten en zalim yürekliyi bile mülayim bir insana dönüştürebilecek azaba yatkın hüviyetimde bir fırtına kadar dinginliğime rest çeken vahşi doğasını zulmün kelimelere döküyorum ve öpüp da başıma koyuyorum kutsal kitabın bana sunduğu huzurla kulluğuma riayet etmenin mutluluğu var pek anlaşılmasam da kimi insan tarafından biliyorum ki safiyet yüklü ruhumdur İlahi Aşka delalet.

Kaybolan bir öngörü kimi zaman ya da yenik düştüğüm b/akışlar lakin başım dik yürümeyi de saklı tutuyorum ne zamanki kalem-evimi getirsem aklıma.

Şairliğin şiarı hazan makamı.

Sabrımın da uzamı İlahi bir d/okunulmazlık ki her rest çektiğimde kötülüğe kazanan taraf kendini illa ki belli ediyor.

Çıtkırlıdım bir dal olduğumun da bilincinde başka yükler asmıyorum içimdeki çınara ve maviden bir bulut konduruyorum kalem-evime her b/aktığımda onun da bana aktığını bilip özümle sözümü bir tutmak adına uzandığım bu dingin güzergahta bana sahip çıkan İlahi Gücün hatırına yeniden çiziyorum

rotamı mevsimsiz bir kayboluş ve acı yüklensem de yeniden yazıyorum fermanımı ve göğün tüm neferleri baş ucumda kimselere görünmeyen; kimselerce duyulmayan.

Yıkıntılardan çıktım ve enkaza dönüşmüş ruhumdan mademki yeniden bir dünya inşa ettim, adı neden kalem-ev olmasın ki? Ve kendim gibi şiir sevdalılarını yüreğime davet ettiğim ve tüm içtenliğimle sevip saydığım.

Sandığımdan çıkan o kumaşı ise pencerelerine perde diye takıyorum kalem-evimin ki bizim gibi olmayanlar tanık olmasın bu gönülden yapılan muhabbete ve şiirlerin de baş tacı olduğu ve pırıl pırıl parlayan bir avize gibi tepemden nur yağdığı yine gönül dostlarından bana uzanan o köprüde ben mahşerin provasını yaparken her yeni acımda her ölümü yeniden tattığım lakin bilinmez ve umudun izini sürüp de düşmüşken huzurun ve İlahi Aşkın peşine elbette içimde saklı tuttuğum sevgimle neşreden her yeni günü armağan ettiğim şiirlerime.